Derde Jaer. Nr 30. Zaturdag, 26 July 1856.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week. 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de We J.-P. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt. nr 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven, genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 26 JULY.

God heeft in de laetste vyf-en-twintig jaren ons dierbaer vaderland op eene byzondere wyze beschermd en met groote weldaden beloond. Inderdaed, om eens te kunnen afmeten welke oneindige erkentenis wy aen den Allerhoogsten schuldig zyn, geve men een vluggen oogslag op hetgeen er sinds vyf-en-twintig jaren is geschied; men herinnert zich wat voor kwalen andere natiën gefolterd hebben, terwyl de Voorzienigheid er ons van heeft bevryd.

Frankryk is drie à viermael van gouvernementsvorm veranderd: het bestuer van Lodewyk-Philip is beproefd geworden door bloedige opstanden, die, nu Parys, dan Lyon, dan andere steden, in vuer en bloed stelden; zevenmael werd het leven van dien ongelukkigen vorst door vurige moordenaers bedreigd, tot dat eindelyk eene omwenteling hem in ballingschap deed sterven. De republiek had ook hare bloedige dagen; de voorzitter Louis-Napoleon moest insgelyks de revolutionnaire party bedwingen, en nu, op den keizerlyken troon gezeten, behoeft hy nog gestadiglyk te waken op de verfoeijelyke werkingen dergenen die eenen onverzoenelyken haet aen de goede orde en rust gezworen hebben.

Engeland heeft de bewegingen in Ierland, in Schotland ondergaen, en de wanorders, door de Chartisten opgewekt, moeten bedwingen. En hoe zeer is het in deze laetste tyden niet vernederd geworden! Het heeft tot spot gediend van de gansche wereld. Het is vervallen van den rang dat het bekleedde, en nu weet eenieder dat het altyd slechts den tweeden rang bekleeden zal daer waer Frankryk zich vertoont.

Pruissen, Duitschland, Oostenryk en Italië, hebben oneindig veel te lyden gehad door de revolutionnaire bewegingen van 1848 en 1849: de troonen der vorsten omverre geworpen, een edelmoedig bloed stroomende langs de straten, deftige krygslieden en ambtenaren de slagtoffers wordende van wilde wreedaerds, het volk met alle slach van knevelaryen en belastingen overladen, den koophandel, de nyverheid en by gevolg het werk vernietigd, dit alles is nog maer eene zeer onvolledige uitgaef van 't geen die landen geleden hebben.

En Spanje, nu nog zoo ongelukkig, hoe zeer is het niet beproefd geworden! Nu was het een slecht soldaten-gespuis, dan was het de sekte der demagogen die brandde en moorde, alsof de vernieling een regelmatigen staet van zaken ware geweest, alsof Spanje voor altyd de prooi zou moeten zyn van de revolutionnaire party, gelyk het tot nu geweest is. Voegt daerby wat het al niet heeft moeten lyden door den burgeroorlog, door het gebrek aen werk en door den munte-krisis die het op de deerlykste wyze gefolterd heeft.

Portugael, Breziliën, Griekenland, Turkyë, enz., hebben ook een groot aendeel gehad in de bewegingen die in de gansche wereld ontstonden, en de twee laetste zyn nog ontroerd, het een door de baenstrooperyen, de andere door den schrikkelyken oorlog in welken het deel heeft genomen.

Rusland, zoo moedig, zoo trotsch, heeft, na onschatelyke verliezen in mannen en in geld, in koophandel en nyverheid, eindelyk het hoofd moeten buigen voor de vereenigde legers; zyn hoogmoed is getemd geworden.

En terwyl hier de omwentelingsgeest, daer de burgertwisten, elders een wreede oorlog, oneindige kwalen na zich sleepten, België, het van God geliefkoosd land, kende die onheilen niet, het werd er van als by mirakel bevryd. Zekerlyk heeft het ook zyn lyden gehad; zekerlyk is het ook niet vry gebleven aen de folteringen welke de duerte der levensmiddelen naer zich sleepte; maer, God zy duizendmael gedankt, de omwentelingsgeest heeft by ons geen gehoor verkregen, het gedacht van den burgeroorlog alleen heeft ons altyd doen yzen; de wysheid van onzen Koning heeft ons bevryd van de kwalen des oorlogs; het belgische bloed is niet moeten vergoten worden voor eene zaek die de onze niet was.

Ziedaer in 't kort wat al beweegredens van dankzeggingen wy niet hebben, en van wat smertelyke ongelukken wy in deze vyf-en-twintig laetste jaren niet bevryd gebleven zyn.

Men bemerkt dat byna al de landen sinds 1831 van vorst veranderd hebben, 't zy dat de dood de alsdan regeerende Koningen ten grave heeft gesleept, 't zy dat ze den troon hebben afgestaen. Behalve den Koning Leopold, telt men slechts nog de Koningen van Wurtemberg en Napels alsook den hertog van Toskanen, die vroeger dan onzen vorst aen het bewind gekomen zyn.

Onder de menigvuldige benoemingen in het Leopolds-Orde, bemerken wy voor Limburg de volgende:

Officieren: M. Jaminé, Burgemeester van Tongeren.
M. baron de Cécil, lid der bestendige deputatie, te Hasselt;

Ridders: M. Baron de Tiecken de Terhove, oud lid van het nationael Congres;
M. Meyers, arrondissements-kommissaris te Tongeren;
M. Loomans, professor by de Universiteit van Luik;
M. Thonissen, professor by de Universiteit van Leuven;
M. Keelhoff, landbouw-ingenieur;
M. Gerardts, President der regtbank van Hasselt;
M. Huveneers, regter by de regtbank van Tongeren;
M. de Corswarem, oud Volksvertegenwoordiger, te Hasselt.

De musiek-societeit van Tongeren heeft zich verleden donderdag naer de wooning van M. Jaminé begeven om dezen verdienstelyken burger ter gelegenheid zyner benoeming als officier in het Leopoldsorde met eene serenade te vereeren. Men weet welken schitterenden rang M. Jaminé in het nationael Congres van 1831 bekleedde. Hy was het die vooral in die gedenkwaerdige vergadering opkwam tegen het voorstel van een gedeelte van Limburg en Luxemburg aen Holland af te staen. De meerderheid besliste er over en een gedeelte dergene die met ons de belgische revolutie hadden doen zegepralen werden aen den vyand geleverd. Het edel gedrag dat M. Jaminé in deze gelegenheid aen den dag legde is hem verleden donderdag op eene gelukkige wyze door M. Niboul herinnerd geworden.

Van daer begaf men zich by den heer baron de Tiecken die deze week de benoeming van ridder van het Leopoldsorde bekomen heeft. Men kan zich de zittingen van het nationael Congres niet herinneren zonder het geheugen van M. de Tiecken op te wekken. Reeds in 1828 en 1829 onderscheidde hy zich in de wetgevende kamers door zyne tegenkanting tegen het hollandsch bewind. Hy was het die het eerste den voorstel deed om de familie van Oranje-Nassau van alle magt in België te berooven. Ten dien tyde was het nog zeer gevaerlyk zulken voorstel te wagen; doch in deze omstandigheid zoo als in menige andere toonde M. Tiecken een waer vaderlandsch hart dat zich door geene gevaren van den weg der eer en der burgerdeugd laet afleiden. Tot heden nogtans was deze man vergeten gebleven door het belgisch gouvernement. Eindelyk komt men hem eene wel verdiende doch te lang verdaegde belooning te gunnen, met hem tot het Leopoldsorde te herheffen. In den naem der gansche harmonie heeft M. F. Driesen deze omstandigheden verhaeld en de driftige toejuichingen die zyne woorden, alsook het antwoord van M. de Tiecken begroet hebben, gaven genoeg te kennen dat de menigte

---

FLAXMAN.

— Wat wil toch die Heer! meer dan tien reizen ging hy hier voorby.

De persoon, die by zich zelve deze aenmerking maekte, was de vrouw van meester Flaxman, koopman in kleine gipsbeelden, in de Newstreet te Londen. De volharding dezes vreemdelings in het beschouwen van haren winkel, zou haer zoo zeer niet verwonderd hebben, zoo hy zyne aendacht meer gevestigd had op de kleine voorwerpen, welke denzelven versierden, maer hy gaf daer ten minste geen acht op. Hy sloeg oplettend een jongske van acht of negen jaren gade, dat in den winkel op een armstoel voor eene tafel, bedekt met boeken, papieren en penseelen, gezeten was. Zyne niewsgierigheid was zelfs zoo groot, dat hy besloot binnen te gaen.

— Mejufvrouw! gy hebt daer een zeer vlytig kind voor zyne jaren.

— Och! myn lieve Heer, indien gy wist, hoe weinig dit kind aen onze verwachting beantwoordt: 't is een arm klein schepsel! Het is voor niets bekwaem, en niet wetende, wat met hetzelve te doen, laten wy het den ganschen dag zich vermaken, met kleine afbeeldingen van was te boetseren. Gy kunt er de proeven van zien.

Het kind hield zyne schoone blauwe oogen op den vreemdeling gevestigd, waerdoor zyne miskende en brandende ziel zich geheel tot in haer binnenste afschilderde. Hy scheen zyne klagten in te brengen tegen de minachting zyner moeder, en weemoedige tranen rolden langs zyne wangen. Er is voor menschen van smaek ongetwyfeld een broederschap, die hen onderling en door onzichtbare banden aen elkaer verbindt. Zy spreken eene tael, die wy niet verstaen, en zy herkennen elkander door teekenen, die aen onze zintuigen ontsnappen. Het verschil van leeftyd en landstreek brengt niets toe tot deze verborgene en verhevene vereeniging van geest met vernuft.

Het zien van den jongen Flaxman had den vreemdeling getroffen. Hy had voorzien, dat deze zwakke en ziekelyke ligchaemsgesteldheid ondermynd en verdrukt was, door bekwaemheden, die zich zochten aen den dag te leggen. Eene groote behoefte ontwykende, was hy binnen getreden, en eenige minuten, die hy met het kind doorbragt, overtuigden hem meer en meer, dat hy zich niet bedrogen had.

— Ik onbekwaem voor allen arbeid, riep de jonge Flaxman uit, hoe is dit mogelyk? Och! myn Heer, zegt my, dat ik my niet bedrieg, wanneer ik een groot kunstenaer denk te worden. Ik ben zwak en ellendig. Niets als deze hoop doet my leven. Zy is voor my als eene fakkel, die door hare stralen de duisternis verlicht.

— En zy zal u brengen, edel kind! tot het doelwit waernaer gy streeft, zeide de vreemdeling, den kleinen John omhelzende.

— Mejufvrouw, vervolgde hy, zich tot de moeder van Flaxman wendende, in plaets van misnoegd te zyn, zulk een kind te hebben, moest gy er trotsch op wezen. Hoe het ook zy, er is my veel aen gelegen. Neem deze beurs en besteed dezelve, om uwen zoon de noodige lessen te doen erlangen, opdat zyn gelukkige aenleg, hem door de natuer geschonken, ontwikkeld worde.

Mejufvrouw Flaxman, die gedurende het laetste gedeelte dezer zamenspraek, groote oogen had open gedaen, kon nog niet begrypen, waerdoor John, eene zoo onverwachte mildadigheid verdiend had: Och! mynheer, zeide zy, ik heb nog twee andere jongens. Wacht eenige oogenblikken, vermits gy een minnaer der kinderen zyt, zy komen zoo uit de school. Gy zult zien, dat hunne kracht en gezondheid niet te vergelyken zyn, met de bleeke en treurige gestalte van John.

Op hetzelfde tydstip keerden deze beide wonderen, die zoo bekoorlyk de eigenliefde hunner moeder steelden, in der daed terug, beide naderden op verzoek van jufvrouw Flaxman, den onbekende, doch deze waren nauwelyks zyner aendacht waerdig. Hy maekte zich gereed, om te vertrekken, toen John zich in zyne armen wierp: Mynheer, zeide hy, zult gy my den naem myns weldoeners onthouden? Is dit onze eerste en laetste byeenkomst.

— Myn naem! waertoe zal u myn naem dienen? Ik ben ook een minnaer der kunsten: uw doordringende blik heeft my getroffen. Ik heb uwe zorg en kommer vernomen. Nu, vaer wel: misschien zal het toeval ons in het leven nog eenmael vereenigen, thans echter roepen my groote bezigheden, ver buiten Engeland, vaer wel. En hy verwyderde zich spoedig, alsof hy de ontroeringen wilde ontvlieden, die hem byna overweldigd hadden.

Dit bezoek bragt in het huisbouden van den eerlyken Flaxman eene verandering te weeg. Na verloop van tyd duidde dit voorval by hen, die er by tegenwoordig geweest waren, een bovennatuerlyk verschynsel aen. De verschyning van dezen vreemdeling, die zynen naem niet had willen zeggen, en welke van dien tyd af, geen mensch in Londen, weder gezien had, was te ongemeen, om door den ambachtsman en zyne vrouw niet voor eene soort van duivelskunst gehouden te worden; men herinnerde zich sedert dien tyd wel, dat hy Engelsch sprak, met een' tongval, die geenzins de ware Engelsche was. John ondervond het goede van deze gedachte, die zich onder zyne familie verspreidde. Men versmaedde hem niet meer, als te voren. Hy scheen min of